

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
Web site : www.phaphoatu.com

TẠI SAO NGƯỜI TA CÓ THỂ “MANG ÂM THAI” (CÓ THAI MA) mà không biết ?
Chuyện khó tin, nhưng có thật, đã xảy ra cho nhiều người!

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,
Kính thưa Cô, thưa quý Liên Hữu.

Tôi tên Châu Pd. DN, đã tu theo pháp môn Mật Tịnh của Sư Ông Thích Hải Quang đã hơn 8 năm nay. Hiện cư ngụ tại Washington. Tôi xin kể ra một chuyện có thật và khó tin này gởi đến Cô, cùng những phật tử hữu duyên. Cô đã chỉ dạy và giúp cho tôi hiểu thêm những chuyện mà người đời cho là “MÊ TÍN DỊ ĐOAN”, không có thật!

Năm nay tôi đã hơn 46 tuổi, có gia đình với ba đứa con, đang đi làm, tiền bạc, con cái đều ổn định, không phải lo thiếu hụt chi cả. Tôi siêng cần tu niệm y theo khóa tu học tại Chùa mà Thầy Thích Hải Quang và Cô Bảo Đăng thường chỉ dạy trong mỗi kỳ Bát Quan Trai.

Gần đây, vợ chồng tôi thường hay lục đục, bất hòa, nên gia đình không được vui như trước kia nữa, tôi buồn lắm. Có lần tôi nằm mơ thấy có người đàn ông lạ nằm sát bên, tôi giật mình thức dậy sợ quá niệm Phật, trì chú lung tung hết.

Mấy tháng sau, tôi có những triệu chứng rất kỳ lạ giống như mình đang mang thai vậy, vì tôi đã trải qua ba lần sanh nở rồi, nên đoán chắc không sai. Tôi thắc mắc hoài...không thể nào, vì tôi đã cột buồn trứng bảy năm rồi. Và lại vợ chồng giận nhau tôi đã ngủ riêng, không lẽ...nghĩ tới đây, nhớ lại điềm chiêm bao tôi giật mình nổi da gà. Rồi tôi lại nghĩ, nè...không phải đâu, chỉ là chiêm bao đâu có thật! Sau đó vì bận rộn với công việc làm, rồi cha mẹ đến thăm viếng nên quên bẵng luôn.

Mấy tháng sau, người tôi vẫn phát triển một cách kỳ lạ, kinh kỳ vẫn đều đặn, nhưng suốt hai tuần qua tôi có cảm giác rất kỳ lạ, người nặng nề mệt mỏi, nhất là phần dưới bụng to và nặng, ngực thì căng to và rêm. Tôi thắc mắc là mình mới có kinh rồi mà, sao giờ lại sắp có nữa, sớm thế! Ngày hôm sau tôi vẫn phải đi làm, sau giờ làm việc, đang đi ra chỗ đậu xe, tôi có cảm giác như huyết nó ọc ra thật nhiều, có cảm giác ướt cả quần rồi. Bụng vẫn cảm thấy nặng nề hơn rất khó chịu. Tôi vội vàng lái xe về nhà, chạy nhanh vô phòng vệ sinh để thay quần áo thì không thấy có máu gì hết. Toàn thân vẫn mệt mỏi và nặng nề y như vậy.

Như mọi ngày, tôi đều lay Sám Hối Thập Nhị Danh, trì chú, niệm Phật xong mới đi ngủ. Tôi mơ màng thì cảm thấy bụng đau lên từng cơn, rồi thấy sanh ra một bé trai, tôi cảm biết nó mạnh khỏe, nó đứng nhìn tôi nói gì đó mà tôi không nghe được rõ, cũng không thấy rõ mặt của nó nữa. Tôi giật mình bật ngồi dậy một cách hốt

hoảng, nhìn đồng hồ lúc đó là 4 giờ 55 sáng. Cảm thấy cả toàn thân đau nhức, bụng thì hết nặng nhưng ngực thì lại đau hơn. Dường như tôi không có sức để bước xuống giường được, giống y trường hợp khi tôi sanh để trước kia vậy.

Nằm trên giường mà đầu não tôi cứ quay cuồng, càng nghĩ càng rối bời, vừa sợ, vừa lo không biết hư thật ra sao! những gì đã xảy ra cho mình, nói ra có ai tin không, hay bị những người bạn đồng nghiệp, nhân viên và bệnh nhân của tôi phỉ báng, chê cười tôi MÊ TÍN DỊ ĐOAN chẳng? Tôi ít khi nằm mơ nên chưa hề kể về giấc mơ nào cả. Giờ có nên kể ra hay không đây? mà kể cho ai nghe đây? ai sẽ tin, sẽ giải tỏa những thắc mắc của mình đây? Có ai bị giống hoàn cảnh như tôi không? Tôi nằm chấp hai tay niệm liên tục NAM MÔ QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT...

Chợt tôi ngồi bật dậy, người đầu tiên được nghĩ tới là Cô Bảo Đăng. Mô Phật đúng rồi, chỉ có Cô mới giúp mình giải tỏa được vụ “kinh dị” này mà thôi. Mừng quá, tôi cố gắng bước xuống giường đi vệ sinh.

Tôi chợt nhớ lại lúc trước qua chùa, có nghe sơ qua Thầy và Cô kể về những chuyện người ta thường bị Ma nam, Ma nữ đến làm tình dục, kết quả có người mang “ÂM THAI” mà không hề hay biết...vv...

Đến ngày Chủ Nhật, tôi vừa làm việc nhà, vừa nghĩ tới đứa bé trai. Hình ảnh của nó cứ lảng vảng trước mắt tôi hoài. Ngực của tôi nó cứ đau đau và khó chịu kỳ cục. Có lẽ vì tôi đã từng sanh nở và đã làm mẹ, nên tôi có cảm giác của người mẹ mới vừa sanh con.

Tôi liền gọi thăm Cô, nghe tiếng Cô qua điện thoại với những lời hỏi thăm chân tình thân thương của Cô làm cho tôi rơi nước mắt. Tôi mới kể lại chuyện gì đang xảy ra cho tôi và xin Cô chỉ dạy cho.

Sau đó, Cô giảng giải thật nhiều về việc:

- **Rất có nhiều người nữ** (già hoặc trẻ, nam hoặc nữ) đều hay bị “Ma dâm nam, ma dâm nữ” đến lợi dụng, ai xui thì sẽ bị mang “ÂM THAI”, cũng sanh ra y như con người vậy, nhưng nó không có thân “TỬ ĐẠI” như con người, mà chỉ là “Thần hồn” mà thôi, vì cha nó là MA nên không thể có xác thân. Có người thấy sanh con trai, con gái cũng giống như con vậy, có người thì chỉ bị đau bụng, ra huyết, họ chỉ đoán chắc có “kinh” sớm hoặc tháng đó máu huyết không đều nên ra bất thường thể thôi, chứ không hề nghĩ là mình mới sanh ra một đứa con rớt xuống cầu!

Cô nói,

-Con nhờ có TU, có học giáo lý nên mới nhận biết, mới phân biệt được hư thật ra sao, bằng không để con lọt xuống cầu tiêu mà không hay biết! thì đứa nhỏ sẽ ra sao!

Tôi hỏi Cô,

Tại sao lại có những chuyện quái lạ như thế này, nếu như vậy thì con người luôn bị chúng ma ám hại dễ dàng sao? Cô giảng:

- **Đương nhiên rồi, người không có tu tập, không hề học Phật pháp sẽ không biết, chỉ theo nghiệp thiện hoặc ác dẫn đường.** Con có tu, có học Phật pháp cũng nghe biết về “ngũ ấm ma” rồi. Tất cả mọi biến duyên lành hoặc dữ trên thế gian này, đều từ do nơi TÂM của con người gây tạo ra hết sao. Người không có tu hành, không tìm hiểu Phật pháp thì sẽ không bao giờ thấu hiểu và tin nhận những chuyện hoang đường mê tín này cả.

Cô nói cho con để hiểu là:

- **Hễ trong tâm bất cứ một người nào dù là già, trẻ, nam, nữ, trai, gái, ngay cả con nít 7, 8 tuổi mà trong tâm khởi lên những ý nghĩ dâm dục, tham lam, si mê, thù hận, sân tức, thương yêu, ganh ghét, phiền não, ưa thích, mong cầu, đố kỵ, buồn khổ, tranh đấu, chấp nhất, quá thèm khát một việc gì đó.vv....thì sẽ bị “ngũ ấm ma” điều khiển.** Những loại Ma này chỉ chiêu cảm đúng với băng tầng số của

chúng nó (ngoại ma), người có tu học Phật lý sẽ hiểu “ngũ ấm ma” là gì. Nếu giảng rõ ra thì rất là dài. Trang Thư Học Phật này thì lại quá ngắn!

Thí dụ có người “Quả phụ, Goá thê (góa vợ) hoặc Ly dị hoặc Độc thân” suốt nhiều năm, thường mơ ước chuyện tình dục, do vì có cái TÂM THA THIẾT “MUỐN” đó nên mới chiêu cảm đến Ma dâm dục. Sẽ làm cho người đó ngày càng sa sâu vào chuyện dâm dục, có khi không thể dứt ra được, trở thành một loại bệnh khó trị. Những loại MA này chúng không chữa một ai, dù một đứa bé còn nhỏ mà có cái tâm sân hận, ganh ghét cũng bị chiêu cảm đến loài “Ma dữ”. Hễ trong Tâm thường hiện lên thứ gì là chiêu cảm đến loài ma thứ đó.

Cho nên có câu rằng :

Hễ trong tâm có quân tử thì quân tử đến. Trong tâm có tiểu nhân, thì tiểu nhân tới.

Trong tâm thường luôn có PHẬT ngự. Thì làm gì có chỗ trống cho Ma Quỷ ở.

Đó là lý do tại sao chư Phật, chư Bồ Tát, chư Tổ Sư khuyên chúng sanh chúng ta nên thường chuyên tâm tưởng niệm đến Phật nhiều hơn, để bớt đi nhiều “ma tướng” (vọng tưởng bậy bạ) sẽ có hại cho con người mất đi cái nhân tình (nhân, lễ, tín, nghĩa, tình người). Nhẹ thì đầu thai lại làm người trả nghiệp ác, nặng thì đọa vào ba ác đạo (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh).

Những việc gì chưa tới, không có, thì đừng bao giờ mơ tưởng đến nó hoài, rất nguy hiểm cho chúng ta, vì sẽ chiêu cảm đến ngoại MA, chúng nương theo cái “vọng tưởng” của mình mà kéo đến khảo đảo liên tu bất tận. “Nội có ứng, thì ngoại mới hiệp” được.

Có vô số chuyện tương tự của những người ở gần hoặc ở xa, nhưng Cô chỉ kể ra đây vài chuyện có thật của những Phật tử tới chùa tu tập hiện đang sống tại Mỹ quốc.

1- Cách đây khoảng hơn 10 năm, có một Phật tử người Mỹ tên Tony Pháp danh Chơn Tín, ly dị có một đứa con trai. Chú này sống độc thân được vài năm nhưng lúc nào cũng mơ ước có vợ, một hôm chú nằm mơ thấy làm tình dục với một người nữ thật đẹp. Cô này ôm chú nói rằng :

- Em sẽ đến mỗi đêm, rồi cô này đưa cho chú số điện thoại, bảo cứ gọi số này thì cô sẽ đến liền. Vì chú này có trì Chú, niệm Phật rất siêng cần. Thức dậy chú ghi số điện thoại ra giấy, rồi chạy lên chùa gặp Cô hỏi việc này như thế nào ? Có nên gọi hay không ?

Cô giảng cho chú ấy biết cô đó không phải người ta đâu, mà là MA NỮ đấy. Chú này nghe tới MA NỮ thì sợ quá, mới thối lui mà cũng có điện thoại nữa à!

Tối ngủ trằn trọc Tỳ Lô, trì chú kiết giới kiên cố lắm, nên không còn thấy nữa. Phật tử Chơn Tín thường tới chùa làm công quả, giờ đã có 5 đứa con rồi.

2- Lại có một quả phụ khoảng ngoài 70 tuổi, vẫn còn đẹp, sống gần với con trai, con dâu. Thường nhìn thấy chúng ôm ấp nhau, bà không khỏi tủi thân nên thường hay mơ ước, thèm khát tình dục. Sau đó không lâu, ngày nào bà cũng trông cho mau tới là bà vào phòng suốt không còn ra ngoài như trước nữa, hóa ra bà đã có người yêu đến ôm ấp bà mỗi đêm !

Quý vị đoán biết là ai rồi!

3- Một đứa bé trai 7 tuổi, cũng bị Ma nữ đến mỗi đêm hành dâm. Đứa bé ốm gầy, xanh xao, làm cho cha mẹ rất khổ tâm. Cũng may người mẹ có tu theo Mật Tịnh nên đã trì chú cứu được con mình. Ngủ đắp mền Tỳ Lô, dạy nó trì chú Hộ thân trước khi ngủ thì hết luôn từ đó. Nay cháu đã học gần xong Đại

học, khỏe mạnh, học rất giỏi nhất là hiếu thảo với mẹ. Xin mẹ cho tới chùa thăm Cô hoài, lần nào cũng gởi tiền cúng dường Cô hết.

4- Những em học sinh, sinh viên đại học trẻ đẹp cũng đến chùa xin Cô cứu giúp. Nghe mấy sinh viên này kể mà nổi da gà luôn.

Con đi học về khoảng 6, 7 giờ tối, tắm xong lên giường định nằm ngủ một chút rồi dậy học bài, thì thấy chúng kéo đến làm tình dục, con giật mình ngồi dậy thấy trời chiều vẫn còn mờ sáng. Sợ quá nhắm mắt bắt ấn trì chú lớn tiếng không biết bao lâu, mở mắt ra thì không thấy ai hết. Cả người bị rêm hết và cảm giác như đã bị hiếp vậy.

Vì cổ chưa hề có chồng, sanh con bao giờ, nên có thai hay không cũng khó mà nhận biết được. Cô có tặng cho cái mền tỳ lô để đắp ngủ, dạy trì chú Hộ thân và dặn kỹ rằng :

“Đây là mền như ý, tất cả ấn chú của Phật in trên mền này đều có tác dụng cứu độ chúng sanh, hễ tâm chí thành, tin nhận và siêng cần trì chú của Phật gia thì sẽ được an toàn, nhất là đừng bao giờ nghĩ đến, hoặc mơ tưởng những việc gì chưa tới hoặc không có”.

Một tuần sau Cô này chạy lên chùa cho biết :

- Sau khi được Cô cho cái mền, đêm nào cũng đắp ngủ, thì một đêm nọ con quá mệt vì phải học bài quá nhiều. Con thấy có một người đàn ông khoảng ngoài 40 tuổi tới đỡ mền lên để chui vào, nhưng không đỡ được. Thấy vậy con liền trì chú lớn, thì ông này bỏ đi. Đêm hôm sau, con lại thấy 4 ông khác tới đứng bốn góc cùng đỡ mền lên một lượt, sợ quá con liền nhắm mắt trì chú lớn rồi niệm QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT. Con chợt nhớ Cô có nói là mền như ý, nên con liền nghĩ cái mền biến thành nặng ngàn cân, thì họ sẽ không đỡ lên nổi. Thật là mầu nhiệm hết sức, cái mền nặng quá họ đỡ không lên, nên họ bỏ đi. Mừng quá con ngồi dậy, nhưng ngồi lên không được vì cái mền nặng quá đè con muốn tắt thở, con liền trì chú quán tưởng cái mền nhẹ lại bình thường, thật là hy hữu, con cảm ơn Cô.

Nhờ có được cái tâm “đồng tử” lại chí thành tin nhận nên mấy cô, mấy cậu sinh viên này không còn bị quấy rầy nữa. Mấy Cô chú sinh viên này đã ra trường, thành danh, lập gia đình có con cái. Thỉnh thoảng có tới chùa thăm Cô.

Những học sinh trẻ tuổi khác ở khắp thế giới sẽ như thế nào ? Còn có rất nhiều chuyện tương tự, kể không xiết.

Có những người bị lạm rồi nên vẫn tiếp tục gặp gỡ, mỗi đêm chung sống như vợ chồng thì họ cũng yêu thương và biết ghen nữa, sẽ không để cho người này lập gia đình với người khác. Cho nên rất có nhiều hôn nhân nó phá không thành là như vậy, phải ở độc thân sống với họ. Khi chết sẽ được họ rước về sum họp !

Tôi hỏi Cô,

Nếu mà mình có để thiệt mà không lo cho nó thì thiệt tội cho nó. Nó chắc đang khóc và bị đói lạnh, để lọt xuống cầu tiêu, lọt xuống sông, xuống cầu tiêu cá thì đứa bé sẽ ra sao ? nó hận mẹ nó là đúng rồi.

Cô nói đúng vậy,

Con nên cho nó bú đi thì ngực con sẽ hết nhức đó. Cô dặn tôi mua quần áo, mền, vớ cho nó, đặt cho nó một cái tên, rồi Cô Quy y cho nó một Pháp danh là Thiện Tâm.

Tôi liền vào phòng ngủ, nói chuyện với nó, ẵm nó vào lòng quần khăn cho nó ấm và đắp khăn Tỳ Lô cho nó và kéo áo lên vừa cho nó bú vừa trì chú. Sau đó ngực tôi mới bớt đau nhức, mỗi ngày cho nó bú là bớt nhức dần.

Tôi hỏi Cô,

Tại sao con lại mang thai ma ? Chắc vì con nghĩ đến tình dục, vì vậy mới chiêu cảm với “Ma nam”, cho nên mới bị Ma nam nương theo cái TÂM “MUỐN” của mình tìm đến mà làm tình dục khi ngủ, dù mình có chồng hay không có chồng, chúng vẫn kéo đến không dung thứ một ai, nên mới có “thai ma” phải không Cô?

Phật ơi! Con có tu tập (trì chú, niệm Phật) mỗi ngày mà còn bị thì chắc chắn các cô, các chú trẻ, các bác già, nam hoặc nữ, lớn nhỏ ai cũng bị mà không hề biết. Nếu không biết mình bị mang thai ma hay sanh ra những đứa bé ma, thì những đứa bé đó sẽ ra sao? Nó sẽ tác hại ra sao? Con thật là may mắn. Con nhờ có tu theo chánh pháp của Phật (Mật Tịnh pháp môn), trì chú hằng ngày, được Cô giảng dạy mới biết rõ về những chuyện kỳ lạ khó tin này. Con là người tân học không tin cũng phải tin. Đứa bé trai này, con đặt tên là Bửu Nam Pd. là Thiện Tâm, sanh ngày 15 tháng 7, 2018 lúc 4:55 sáng. Con đi làm không thể mang nó theo được nên con bỏ nó ở nhà có được không Cô ?

Cô dạy rằng:

“Nó có duyên nghiệp với con, nên con phải tu nhiều hơn và đọc thêm kinh Địa Tạng hồi hướng cho nó đi. Con đi làm bỏ nó ở nhà nó cũng bị đói, lạnh khóc lóc giống y như những đứa bé sơ sinh “người” vậy. Cô nhắc :

Cô nhớ lúc trước hai Thần Thổ Địa ở nhà con có nói nếu con có cần giúp gì thì cho mấy Ông biết. Vì mỗi ngày tu con đều không quên hồi hướng cho chư Thổ Địa, cho nên con trì chú khẩn nhờ chư Thổ Địa ở nhà con hoan hỷ trông nó dùm, mấy Ông sẽ giúp trông nó cho con đi làm.

Phải biết,

Mỗi nhà đều có hai Thần Thổ Địa, một Thần Táo quân trông coi cuộc đất đó, hễ nhà nào có Tu, có trì chú, niệm Phật, có tâm tốt, hiền lành lại còn biết hồi hướng, cúng dường. Thì chư Thần ở nhà đó cũng tu tập theo, sẽ có được tướng tốt, có đạo lực, đầy đủ phước báu. Dần dần sẽ được làm HỘ PHÁP, có khả năng bảo hộ cho gia chủ đó.

Nếu gia chủ có tâm hung dữ, ác hiểm thì trong nhà có nhiều quý dữ ở, chư Thần Thổ Địa tại cuộc đất đó sẽ bị chúng đánh đập đến trọng thương, nếu xía vào việc của họ, chứ không phải chỉ có nghèo ĐÓI thôi đâu! Nên chư Thần ở đó phải ẩn trốn cho nên chịu đói lạnh.

Hai căn nhà ở sát nhau, vậy mà chư Thần hai bên phước lộc khác nhau xa, bên có đạo, bên thì vô đạo.

Khi con trai Cô mua nhà ở OR, vùng này đa phần là người Mỹ không có người Việt. Trong thời gian lên phụ giúp con dọn nhà, Cô mới làm mâm cơm chay, bánh trái, hoa quả cúng dường cho chư Thần Thổ Địa ở nhà mới đó, mới biết ra hai Ông nghèo xơ xác, quần áo rách nát, râu tóc dài tới bụng, ốm gầy trông giống như từ trong rừng ra vậy. Cô vội vàng chạy ra chợ mua quần áo, mền khăn, giày, mọi thứ cần dùng, thức ăn, kính sách, có mời hai vị về chùa PHÁP HOA tham dự những khóa tu Bát Quan Trai và làm lễ Quy y Tam Bảo cho hai vị có đặt Pháp danh là ĐT nữa.

Con gái Cô dọn qua CA, nhà ở vùng núi cao, luôn có sương mù mát mẻ, ít ô nhiễm hơn ở dưới phố. Theo thói quen mỗi khi đến thăm, Cô luôn làm mâm cơm chay thịnh soạn cúng chư Thần ở nhà của con và mời tất cả chư Thần hàng xóm.

Mỗi ngày Cô cùng tất cả các cháu, con gái, con rể (người Mỹ) đồng ngồi quanh quần một vòng tròn trì chú, niệm Phật lớn tiếng, rất là vui nhộn (có quay phim). Hai năm sau con gái mua nhà khác ở vùng kế bên, cũng trên đồi cao. Hai Thần Thổ Địa cho biết, hai Ông buồn lắm khi biết sẽ dọn đi. Hai ông không muốn ở đây nữa, vì Cô sẽ không còn tới đây để chỉ dẫn tu tập nữa, cho nên hai ông xin được theo Cô về chùa tu niệm. Cô chấp nhận ngay, hai vị hiện đang làm Hộ Pháp ở chùa, Pháp Danh ĐM, cùng chung với

hai chư Thần Hộ Pháp túc trực tại chùa từ trước tới nay Pháp danh ĐQ chỉ dẫn thêm cho hai vị mới nhập tự.

Nhân dịp tết ngày đưa Táo Quân về Trời tham dự đại lễ, Cô có mua quần áo đẹp kiểu chư Thần thường mặc ở VN, cúng đường cho bảy nhà 7 vị, làm bánh trái cho mấy vị mang theo. Vì ở Thiên Đình mỗi cuối năm tất cả chư thần Táo Quân về châu, mỗi vị đều mang theo bánh trà để cùng chung nhau tham dự đại tiệc. Nhờ chư Thần ở Chùa cho biết nên Cô mới rõ việc này. Cho nên “tâm tánh” của những gia chủ hiền hoặc ác ra sao, tu nhiều tu ít, đều bị báo cáo lên Thiên Đình không sót việc gì!

Vì thế mỗi cuối năm, Cô luôn mời tất cả Táo Quân ở mấy nhà của con, cháu, ở nhà của mấy đệ tử (có lời yêu cầu) vì mấy vị này thường tới chùa tham dự Bát Quan Trai, nên tất cả đều quen biết nhau, nên Cô mời hết quy tụ về chùa để đi cùng cho vui, tất cả đều là người Mỹ.

Con cũng nên mua thêm tả, vài món đồ chơi, sữa bột, rồi pha sẵn vài bình sữa để ở nhà cho mấy Ông. Con cũng nên chỉ hai ông cách thay tả, cho nó bú sữa, chứ mấy ông chưa hề có vợ con, nên sẽ không biết chăm sóc trẻ con. Không sao đâu, đứa bé này có phước lắm mới gặp được con, chứ gặp những người khác chỉ thêm đói khổ, sân hận mà thôi”.

Mỗi tuần nó sẽ lớn một tới hai tuổi, con đọc Kinh Địa Tạng, Sám Hối, Kinh A-DI-ĐÀ, trì chú Diệt Tội, niệm Phật và giảng pháp cho nó nghe mỗi ngày, thì nó sẽ chóng lớn và được siêu thoát sớm.

Thật vậy, tôi làm y như lời Cô chỉ dạy, mỗi ngày đi làm tôi đều gởi nó cho chư Thần trông chừng. Một tuần là tôi đã cho nó ăn cơm chay rồi, đi đâu hoặc làm gì tôi luôn cảm nhận có nó theo sát tôi vậy. Tôi hay giảng dạy Phật pháp cho nó nghe, cùng tu niệm chung với nó mỗi đêm. Thời gian trôi qua hơn một tháng, tôi có linh cảm là nó sắp được siêu rồi, tôi cầu nguyện xin BỒ TÁT từ bi cứu độ cho nó, vài hôm sau tôi nằm mơ thấy nó lớn khoảng 12 tuổi vậy, đi với Ngài ĐỊA TẠNG BỒ TÁT nó chấp tay cúi đầu rồi bay theo Ngài. Tôi giật mình dậy lúc đó là 4 giờ sáng. Từ đó tới nay tôi không còn cảm nhận có nó theo tôi nữa. Người tôi cũng nhẹ hẳn, bình thường lại.

Tôi là một bác sĩ hành nghề lâu năm rồi, nếu như chuyện này xảy ra không phải của chính bản thân tôi thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ tin nhận cả, trái lại còn phỉ báng nữa là khác. Thì huống hồ chỉ những người ngoại đạo, hoặc những người không tu tập thì làm sao thấu hiểu được những cảnh giới này.

Kể từ đó tôi càng vững chắc thêm niềm tin nơi PHẬT PHÁP, dành hết thì giờ để trì chú niệm Phật, có khi tôi mãi mê trì chú tới gần sáng mà không hề hay biết, quên là sáng sớm hôm sau tôi lại có hai, ba cuộc giải phẫu nữa. Tôi bận rộn suốt ngày sau đó vậy mà không thấy mệt chút nào cả, rất là khỏe. Về nhà còn dẫn mấy con đi ăn, đi chợ. Pháp Phật thật vô biên, cứu độ chúng sanh vô cùng tận, nhiệm mầu không thể nghĩ bàn. Vậy mà có được mấy người chịu tu theo PHẬT! thực hành đúng như lời Phật dạy! thật là buồn thương cho chúng sanh đang sống trong thời MẠT PHÁP. Cái chánh pháp thì bị chê bai, chỉ trích đạo Phật là đạo MÊ TÍN DỊ ĐOAN. Còn cái giả, tà đạo thì lại được tán dương, tranh dành đến giết hại nhau vô kể số.

Trong Kinh dạy tâm chúng sanh ngày càng thêm điên đảo, chánh thì nói tà, còn tà thì nói chánh, cho nên mới bị “MA ĐUÑA LỐI, QUỲ DẪN ĐƯỜNG, XÂM XÂM TÌM CHỐN ĐOẠN TRƯỜNG MÀ ĐI”! Nạn nghiệp lan tràn khắp mọi nhà, có TIN PHẬT đâu mà HÓA GIẢI! Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT.

Kể đến,

Năm vừa qua, có vài Phật tử từ phương xa về chùa tham dự khóa tu Bát Quan Trai, tất cả xin Cô cho thức suốt đêm để trích máu tả Kinh, vì ở xa chỉ về chùa một lần mỗi năm, nên huynh đệ muốn cùng chung nhau viết kinh dâng lên cúng đường Tam Bảo.

Khoảng ba giờ sáng, mọi người đang chăm chú viết kinh thì phật tử TH bị đau bụng quặn lên từng cơn rất kỳ lạ, nên không thể tiếp tục viết Kinh được nữa. Cô này cho biết đã mấy tháng rồi, cả người mập ra, nẩy nở kỳ cục lắm giống như có thai vậy. Nhưng chồng chết đã hơn 12 năm rồi, ở vậy nuôi con tới nay cũng chưa hề quen một người đàn ông nào khác.

Cô hỏi :

- Con có khi nào nằm mơ thấy làm tình dục không.

TH gật đầu nói thỉnh thoảng, nhưng con nghĩ chỉ trong mơ thôi đâu có thiệt !

Cô cho biết con đã có Âm thai đó. Con có cảm giác kỳ lạ bao lâu rồi ?

Dạ con đoán cũng nhiều tháng rồi.

Khoảng 3 giờ sáng, cô này la lên muốn rặn, bụng đau quá, đau quá....

Cô hốt hoảng, la lên...

Phật ơi! TH sắp sanh rồi, ai đỡ đẻ cho nó đây ?

Tất cả phật tử đang viết kinh nghe Cô nói vậy đều lên tiếng một lượt "CÔ".

Phật ơi ! sao cái gì cũng CÔ không vậy ! nhiều nghề thế!

Chú Đthông chạy đi lấy thau, lấy khăn, bao tay cho Cô..vv....Cô bảo TH ngồi ngã người dài trên ghế, Đthông đặt cái thau to dưới ghế. Cô bảo TH trì chú khi nào muốn rặn thì rặn mạnh và quán đầy nó ra, đồng thời Cô sẽ nắm đầu kéo ra. Mấy phật tử có chụp hình lúc Cô đỡ đẻ.

Đứa bé được sanh ra tại chùa nên được Cô thuyết pháp suốt cho nó nghe, vì nó rất tinh ranh, dữ dằn lắm, hăm he sẽ bắt hồn người này, nhập vô người kia, nó còn nói khích người này, ghét người kia, đọc được tâm người này người nọ chỉ trích đủ thứ. Cô phải thuyết pháp khai thị và giảng giải rõ những thắc mắc về cái nghiệp MA của nó. Mãi đến gần 5 giờ sáng nó mới chịu yên, không còn quấy phá nữa chịu niệm Phật, nó được đi theo QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT. Thật là hy hữu.

TH may mắn là không phải nuôi nấng vì đứa bé vừa sanh ra là được siêu thoát cảnh giới loài MA liên. Có quy y Tam Bảo với Pháp danh là ĐĂNG THIỆN sanh ngày 03/9/2017 lúc 3 giờ 30 phút sáng, tại chùa Pháp Hoa trong ngày Bát Quan Trai nữa. Thật vô cùng tốt, Ma cũng có cái PHƯỚC của Ma vậy. Tới nay mỗi ngày tu niệm TH vẫn hồi hướng cho Đăng Thiện. Nếu như TH không tới chùa tham dự khóa tu học, thì sẽ không được cái phước này, không biết mình sanh con, thì đứa bé sẽ ra sao ?

Nói tới đây Cô xin kể thêm một chuyện nữa có thật:

Cách đây 35 năm về trước (1985), khi Cô mới thành lập chùa được vài tháng, đang ngồi trì chú lúc đó khoảng 8 giờ tối. Chợt thấy một người đàn bà đứng tuổi ẵm trên tay một đứa bé ngồi nhìn Cô muốn nói điều gì. Cô giật mình mở mắt thì không thấy ai cả. Chắc mình thấy nhầm, nên thôi tiếp tục trì chú tiếp. Cô lại thấy y như vậy nữa, vì mới chập chừng bước vào cửa đạo, chưa học hiểu Phật pháp nhiều, cũng chưa có chút kinh nghiệm gì hết, nên Cô rất sợ. Sáng hôm sau gọi điện lên chùa ở New York hỏi Thầy, vì không phải là nằm mơ mà là đang ngồi tu lại thấy như vậy.

Thầy hỏi :

Con có hư thai, hay xảy thai gì không ?

Cô nói, khi ở VN sau khi lập gia đình được một năm (1974) con có hư thai một lần. 1975 con theo chồng qua Mỹ.

Thầy nói, chắc bà ẵm đứa bé đó là con của con đó. Đâu khi con tu nhất tâm chí thành khẩn đi, nếu thật đứa bé đó là con của con, thì sẽ dẫn đường cho con gặp nó.

Mấy ngày sau, bận rộn lo sửa chùa Cô cũng quên bẵng đi. Một hôm nằm mơ thấy có người dẫn

tới một Cô nhi viện thật lớn rộng, trẻ con đông không thể tả. Nhưng tất cả đều không có quần áo (nghĩa là trần truồng). Có tiếng nói “đi vô trong nữa đi sẽ gặp nó”, Cô tiếp tục đi vào, tự nhiên Cô dừng lại trước một đứa bé trai khá kháo khinh đang ngồi làm gì đó, mà cũng không quần áo.

Thì nghe tiếng nói bên tai rằng :

–“Ta giữ nó nuôi ở đây để cho người rảnh tay tu hành và làm Phật sự, nhớ hồi hướng cho nó, gởi quần áo cho nó. Tất cả những đứa trẻ ở đây đều không được cha mẹ nhìn nhận, nên tất cả không có tên, không có áo quần. Nhưng chúng có chút phước vì cha mẹ chúng biết tu thiện và bố thí, cúng dường nên mới được vào đây ở. Nếu cha mẹ có Phước, có Đức, có tu, có tâm làm việc thiện thì chúng sẽ đẹp, khỏe mạnh và hiền lành, không “sân hận”.

Còn những đứa trẻ khác bặt phước thì thường sanh tâm sân hận (vì bị cha mẹ giết chết, hoặc bỏ rơi) nên chúng theo bám sát để khảo đảo cha mẹ chúng. Chúng cũng ganh tức khi thấy mẹ thương yêu mấy anh em khác mà không hề nghĩ tới chúng đang đói lạnh. Cho nên chúng theo quấy phá cả gia đình không ai được yên”.

Cô giật mình thức dậy, vội đi mua quần áo thiết, giày vớ, mền, khăn, đồ chơi, kinh sách, chuỗi 108 hạt, hình Phật Tam Thánh, một áo tràng lam, rồi đốt gỏi cho nó. Cô không quên đặt cho nó cái Pháp Danh là Thiện Tánh.

Mỗi ngày tu Cô đều hồi hướng cho nó. Khoảng mười mấy năm sau cô đang ngồi tu thì thấy có ánh sáng chớp sau lưng, xoay người lại thì mất. Cũng không để ý tới nữa, nằm mơ thấy có một cậu con trai đáng cao, da trắng, mặc áo tràng lam, đầu trọc, cổ đeo chuỗi cháp hai tay trông thật hiền lành, nói rằng :

–“Con là Thiện Tánh kính chào mẹ, Hôm nay con được Bồ Tát dẫn về thăm mẹ, suốt mấy năm qua nhờ mẹ hồi hướng cho, con được làm trưởng chúng dạy cho những trẻ em khác tu tập. Nay con đã được nhận vào “Phật trường” theo Bồ Tát tu học một thời gian khá lâu, nên con đến chào mẹ con đi, mẹ giữ gìn sức khỏe, khi nào con ra trường sẽ về chùa thăm mẹ. Nghe con nói làm Cô xúc động đến rơi nước mắt...nó chắp tay nói khẽ :

Xin mẹ đừng khóc, vì mẹ khóc con sẽ không đi học được! con được mọi sự tốt đẹp đều nhờ vào sự tu hành, làm Phật sự chân chánh của mẹ, ở trên đó ai cũng quý thương con vì là con của mẹ Bảo Đăng. Xin mẹ chớ có lo.

Nghe con nói vậy, nên cố gắng nén lòng không dám khóc. Thân nó phát hào quang sáng vọt lên cao biến mất. Giật mình dậy là 4 giờ 30 sáng. Mãi đến nay 2018, ngày nào Cô tu cũng hồi hướng cho Thiện Tánh.

Lại có một cặp vợ chồng trẻ, cô này bị xảy thai tự nhiên. Có lên chùa nhờ Cô cúng cầu siêu, sau mấy tuần, cô này thấy đứa bé là con trai nói rằng :

–“Không phải mẹ bị xảy đâu, mà là con “tự chết” đó. Vì con thấy cha không có thương mẹ, không có thương con nên con chết, không muốn sống với cha”.

Người mẹ mới thắc mắc sao con lại nói vậy, cha con thương mẹ lắm. Nó nói :

–“Không phải đâu, vì con thấy cha có gần người đàn bà khác, nên con giận cha mà không thèm ở với cha, vì cha không có tốt với mẹ, với con. Con sẽ giúp cho mẹ bỏ cha đi.

Sau đó họ dọn nhà qua tiểu bang khác, không còn gặp nữa, nên không biết họ thế nào.

Chuyện này có thật, mấy ai tin ?

Có nhiều Phật tử thắc mắc và lo sợ cho mình bị giống trường hợp này :

Qua những chuyện vừa kể trên, mới biết rằng, ngoài loài người đang sống ở trần gian, còn có

hiều thế giới khác cũng đang sống chung với chúng ta nữa.

Trong Kinh dạy:

**Cõi TA BÀ này là cõi “THI TUYẾN”,
Cửa chùa là chỗ đào tạo “BẠC THÁNH”.**

Cho nên cõi Ta Bà là cõi **“PHÀM, THÁNH, ĐỒNG CƯ ĐỘ”**, nghĩa là có NGƯỜI, có THÁNH NHÂN (BỒ TÁT, TỔ SƯ), chư THẦN, có THÚ VẬT, có QUỶ, có MA, có YÊU TINH đồng sống chung trong thế giới này. Có người thành Phật, thành Thần, Thánh, có người đọa làm ma quỷ, có người đọa làm thú.vv...

Quý vị kiểm lại xem, chỉ trong nhà mình thôi là có những ai sống cùng ?

Ngoài gia đình mình ra, còn có chư Thần Thổ Địa, Thần Táo Quân (gọi là ông Táo), chó, mèo, gà, vịt, heo, ruồi, muỗi, côn trùng, kiến, gián, nhện, chuột, ma, quỷ. Có nhiều nhà thờ Phật, Bồ Tát, Tổ sư, nhưng không phải nhà nào cũng có Phật, Bồ Tát, Tổ sư giảng lâm đầu. Tuy có thờ cúng nhưng trong thâm tâm của người thờ cúng đó có thương **“niệm tương”** đến Phật, Bồ Tát, Tổ sư không? Hễ trong tâm mà chấp chứa toàn ma quỷ, súc sanh, phiền não, sân hận thì trong căn nhà đó sẽ thế nào ?

Qua nhiều câu chuyện tương tự đã kể ra trước đây đã chứng minh cho ta thấy rằng :

Ban ngày thì là thế giới người sống, ban đêm sau 3 giờ chiều là thế giới của loài vô hình (là không có thân tứ đại như loài người, cho nên gọi là MA, QUỶ). Họ cũng có cuộc sống giống y như loài người chúng ta vậy, hiền có, dữ có, ác có, cũng có gia đình vợ chồng con cái, chợ búa, làm việc, cày cấy, buôn bán, nhà mình ở cũng là nhà của gia đình MA đấy. Có nhiều người thỉnh thoảng nghe mùi thức ăn đang nấu, tiếng động, tiếng cửa đóng mở, tiếng trẻ con cười giỡn, thấy nhiều bóng qua lại, ngồi trên ghế xem phim, hoặc đang làm ngoài vườn nữa.vv...

Âm, Dương tuy xa cách mà lại rất gần sát luôn đó ! cho nên trong tâm của chúng ta nghĩ gì, tưởng gì, thích gì, hận ai, ghét ai, mê ai, thèm khát gì, bất cứ một hành động tốt hoặc xấu gì chúng đều biết hết. Cho nên tùy theo cái tâm **“niệm tương”** (chánh hoặc tà), cái tâm **“Phan duyên”** (sai biệt) của mỗi người mà chiêu cảm, và đáp ứng theo cái TÂM MUỐN đó của người. Nếu nhà có tu tập, thì Họ cũng tu tập theo mình.

Có một phật tử kể lại rằng : - Con siêng cần tụng kinh Lăng Nghiêm mỗi sáng, có khi mệt quá con ngủ quên, thì bị đập một cái và nghe có tiếng kêu : - DẬY TỤNG KINH!

Nếu như Họ chịu tu tập theo, lâu ngày họ nương nơi **“Kinh, Ấn Chú, Phật lực”** cũng đều được siêu thoát, không còn lẩn quẩn sống trong nhà nữa.

Còn nhà không có tu tập, tham, sân, si lấy lừng. Thì chúng Ma rất hung dữ, dựa nhập, quấy phá kinh lâm. Tuổi thọ của loài MA sống rất lâu, có khi cả ấy mấy ngàn năm vẫn chưa siêu thoát.

Tại sao ?

Vì con người khi sống không biết tu hành, không làm việc thiện, gây tạo quá nhiều điều ác, giết hại quá nhiều người, tiếng oán than lên tới Trời, ác nghiệp chồng chất cao tới núi. Chết phải đọa trong ba ác đạo, từ địa ngục này chuyển qua địa ngục khác, mang thân quỷ không biết bao lâu. Khi ra khỏi thì đầu thai làm thú vật, hết nhiều kiếp thú vật, chuyển sang làm người mọi, mê, hạ tiện sống trong rừng, trong hang, nghèo cùn, dốt nát, bệnh tật, cùi hủi, hoặc đầu thai vào những nơi không có chánh pháp.

Những người khi sống đã có **“gieo duyên”** với Phật pháp, dù là một chút xú, **“chí thành”** đọc chỉ một câu Phật, đọc một bài Kinh, một lạy, hoặc chỉ cúi đầu cung kính, hoặc cho phép mẹ, vợ con đi

chùa, tụng kinh, niệm Phật. Khi chết không được thân nhân Hộ niệm, tụng kinh siêu độ cho, hoặc do nghiệp quả lôi kéo nên không được đầu thai, hoặc siêu thăng, mà làm hồn ma vất vưởng ở cõi trần, lâu hay mau còn tùy theo “**ngiệp quả, nợ nần, ân oán**” nhiều hay ít. Do có kết chút xiu duyên với Phật khi sống, nên hồn bay lạc được vào nhà có tu theo Phật đạo, hàng ngày cùng tu niệm theo họ nên dần dần cũng được siêu thoát.

HỎI:

Tại sao có vong linh hiền lành, có vong dữ quá, dựa nhập hành hạ người ta đến chết?

Trường hợp người bị giết chết một cách tàn nhẫn, bị hãm hại một cách bi thảm, bị đánh đập, tra tấn một cách ác độc. Thì hồn của họ mang đầy ắp hận thù, chỉ biết đi tìm đúng người đã giết hại mình mà trả thù, hành hạ thân tâm họ y như đã hành hạ mình khi xưa cho tới chết. Cái tâm SÂN TỨC, ĐAU KHỔ, OÁN HẬN lên tới trời, thì không có ai có thể cứu giải được nghiệp ác này.

Không phải dễ đâu. Thủ phạm dù có đi chùa, tụng kinh, niệm Phật, tu hành lai rai không đủ để chuộc những tội ác đã gây tạo. Cho nên “ác nghiệp” của chúng sanh đầy đặc bao phủ cả bầu trời.

Nghiệp của ai thì người đó phải trả, phải tự thân “tu” và “sửa”, phải tha thiết SÁM HỐI. Chỉ thành ăn năn, hối cải và kinh tởm các tâm ác của mình. Khởi lòng đau xót đến những người đã bị mình giết hại một cách tàn nhẫn. Nhất dạ mà cầu xin tha thứ, mua sắm tất cả các thứ cần dùng chân thành mà đốt cúng cho họ, làm tất cả hạnh lành. Ngày đêm lo tu hành, tụng kinh, niệm Phật, trì chú suốt 49 ngày (7 *thất*), rồi đem hết công đức đó hồi hướng cho họ, thì mới mong họ **tha thứ** cho. Hồn của họ sẽ **cảm nhận được sự nhẹ nhàng, mới chịu xả bỏ hận thù** khi xưa mà siêu thoát, “**ngiệp ác**” này mới dứt trừ được.

Nếu như làm tất cả việc trên mà vẫn không có kết quả, nghĩa là mình chưa chí thành, chưa thật sự ăn năn, chưa nhìn nhận mình đã gây tạo quá nhiều nghiệp ác với họ. Chưa khởi hết lòng tha thiết để cầu xin tha thứ. Chưa phát ra được cái tâm “**cảm thông**” đến sự đau khổ của họ. Vì thế TÂM của mình với TÂM của họ chưa kết nối sự cảm thông được, nên dù có cúng kiến nhiều cách mấy, đi hành hương thập tự nhờ quý Sư thầy cúng giải dùm, cũng không có kết quả.

Xin xem lại những Thư Học Phật trước đây có giảng giải rõ về NGHIỆP LỰC LÔI KÉO, và PHƯƠNG CÁCH HÓA GIẢI NGHIỆP ÁC..vv....

Tới đây, Bảo Đăng xin mở ra một dấu ngoặc để minh nghĩa về một câu nói mà đã từng nghe :
Đó là câu :

ĐẠO PHẬT LÀ ĐẠO MÊ TÍN DỊ ĐOAN !!

Những người mà nói đó là những kẻ ngoại đạo, chưa hề học hiểu chút gì về Phật pháp cả, nên mới nói vậy. Chứ còn những người có học, có nghiên cứu Phật Pháp rõ ràng thì không bao giờ dám nói như vậy.

Sở dĩ có người nói như vậy cũng có lý do. Bởi vì họ thấy những người đi chùa mà không chịu học giáo lý, không hiểu giáo lý, không hành theo lời Phật dạy mà cứ làm theo phong tục của ông bà để lại, trong sách để lại cho nên sai lầm, lạc lối hết.

Chẳng hạn như đi đền, đi miếu, đi đồng, đi bóng. Lễ lạy Vua này, lạy Mẫu kia, lạy bà Chúa này, lạy Cô cậu nọ, thờ cúng chiến sĩ..vv...mà cứ tự cho mình là đạo PHẬT !

Kể đến,

Đám giỗ, đám tang, cầu siêu, cúng ông bà toàn làm heo, làm gà, làm vịt. Cúng Trời, cúng Thần

thánh cũng quay heo thật to, mà cứ tưởng mình làm đúng theo lời Phật dạy không hà. Vì thế cho nên người ta không nói **“mê tín dị đoan”** sao được!

Còn có người nói cúng Phật không nên cúng **“chuối già”** mang tội, không cho cúng **“hoa hồng có gai”** cào rách da Phật!. Không cúng bún, mì, hủ tiếu cho vong linh, sợ người chết bị rối ruột không siêu được ! hoặc đốt giấy tiền vàng bạc, đồ mã, nhà, xe, bàn ghế để cho thân nhân chết có đầy đủ để xài! Còn nhiều thứ nữa kể không xiết. Người ta không nói **“mê tín dị đoan”** sao được!!

Tổ sư dạy :

- Chớ tin theo, chớ làm theo những gì mà phong tục để lại.
- Chớ tin theo, chớ làm theo những gì mà sách vở viết để lại.
- Chớ tin theo, chớ làm theo những gì mà ông bà dạy lại, hoặc người khác kể lại.

Mà chỉ tin, chỉ làm khi nào người dùng trí huệ mà nhận xét những điều đó có đúng với chân lý, có đúng với sự thật, có đúng theo lẽ phải và hợp với lời dạy của các bậc thánh nhân không.

HỎI:

- o **Muốn có cái TRÍ HUỆ nhận xét đó thì phải làm sao ?**

Trước hết,

Phải theo các bậc **“minh sư, thiện hữu”** học Kinh điển, học giáo lý của Phật, thì mới có trí huệ nhận xét được. Nhưng cũng có vài trường hợp ngoại lệ, là có người tuy được may mắn ở sát bên Minh sư, thiện hữu, lại được minh sư thiện hữu chỉ dạy, dẫn dắt cận kề. Nhưng khổ nỗi người này bị NGHIỆP NGU SI cầm nắm, cho nên dù có nghe, có học, có được chỉ dạy trải qua nhiều tháng, nhiều năm, thì ngu vẫn hoàn ngu, dốt vẫn hoàn dốt, si vẫn hoàn si. Nhớ hôm nay ngày mai lại quên mất.

Cũng có hạn người căn tánh lạnh lẽ, thông minh vừa một phen nghe pháp qua tai, thời liền tỏ ngộ, mà y giáo phụng hành.

Trong kinh Pháp Cú Phật có dạy rằng :

Giống như cái muỗng múc thuốc, dầu cho có muỗng suốt đời đi nữa, cái muỗng cũng không biết chút xíu gì cái mùi vị của thuốc cả. Cũng như người làm nghề đếm tiền cho ngân hàng vậy, suốt đời ngồi đếm hàng triệu, hàng tỷ đô la làm giàu cho người mà mình vẫn nghèo sơ.

Cũng thế, người ngu si, nghiệp nặng, phước mỏng, lại còn có bệnh cứng đầu và cố chấp nữa, cho nên suốt đời gần người có trí, cũng không học hỏi được một chút xíu gì ở nơi người trí cả. Rốt cuộc ngu vẫn hoàn ngu, nghiệp nặng càng nặng hơn. Ngược lại người có trí gần gũi bậc minh sư thiện hữu, dù là trong giây phút cũng thu thập được đại lợi ích. Thì huống hồ chi gần gũi cả hai, ba chục năm dài, trí huệ và pháp ngữ của người này sẽ thu thập đến bực nào! Cũng giống như cái lưỡi vừa đụng tới vị thuốc thời liền biết ngay tới mùi vị của thuốc, huống chi được uống thang thuốc bỏ này tới thang thuốc khác thì thử hỏi người này sẽ được những lợi ích gì ?

Quý vị nên kiểm lại bản thân xem mình là cái muỗng hay cái lưỡi. Thì phải phát lòng hổ thẹn, phát nguyện tuân hành theo lời minh sư thiện hữu giáo huấn. Không nên dùng cái tâm tối, cái trí ngu mà cãi lời sư trưởng. Phải triệt để nghe lời, thì dần dần sẽ được tâm sáng, trí minh mẫn. Mây tan vàng nguyệt rạng, cũng như người MÙ mà có được người dẫn dắt đi sẽ không bị té xuống hố, hoặc bị xe đụng chết. Trước khi làm một điều gì nên hỏi Sư trưởng chỉ dạy trước, thì sẽ không bị thiệt hại cho bản thân. Biết mình nghiệp nặng, phước mỏng thì phải phát tâm chân thật tu sửa, chí thành mà tụng kinh Thập Nhị danh Sám Hối ít nhất một ngày một lần. Trì chú Diệt tội 108 biến giúp cho nghiệp chướng mau tiêu trừ, Phước lành mau tăng trưởng, trí huệ mau phục hồi.

Kể đến phát tâm nghĩ rằng :

Được Ân Sư la rày, dạy dỗ, rèn luyện cho ta trở nên trang tài đức trong hiện đời, và được thành tựu đạo quả giải thoát trong tương lai. Thì cái ân đức đó đối với ta còn lớn hơn cả trời cao biển rộng. Ta phải trân quý, vui mừng và hân hạnh, vì ta còn may mắn hơn nhiều người khác là được sống gần Sư trưởng, được trực tiếp học Phật pháp.

Nhất là ta có một đấng “**GIÁO CHỦ CAO MINH**”, thân Ngài có đầy đủ **32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp tùy hình** và **chứng đắc được đầy đủ hết 10 hiệu** (phải tu hành cả chục ngàn kiếp cho tới vô thủy kiếp mới chứng đắc được một hiệu, chứ không phải dễ như người phàm phu nghĩ đâu mà mang tội).

10 HIỆU là gì ?

- **NHƯ LAI, ỨNG CÚNG, CHÁNH BIẾN TRI, MINH HẠNH TỨC, THƯỢNG THỆ, THỂ GIAN GIẢI, VÔ THƯỢNG SĨ, ĐIỀU NGỰ TRƯỢNG PHU, THIÊN NHÂN SƯ, PHẬT THỂ TÔN.**

Bảo Đăng xin hỏi,

Một bậc GIÁO CHỦ được chứng đắc hết 10 hiệu như vậy, có bao giờ thuyết pháp dạy đạo MÊ TÍN DỊ ĐOAN không ?? chỉ tại mình học chưa tới, hiểu chưa thấu mà thôi.

Cho nên cái gì mình chưa hiểu, chưa học qua, chưa biết thì không nên a dua theo lời chỉ trích phá hoại của ngoại đạo, tà giáo hoặc của người ngu si, không trí huệ, không tu hành, không học hỏi giáo pháp của Phật. Thì họ cũng giống như một người mù đi ngoài đường không có gậy, không có người dẫn dắt mà thôi. Nói bậy bạ để lung lay cái tâm của những người MÊ TÍN và làm biếng học giáo lý!

Phải cẩn thận, bằng không kiếp này đã mang lấy nghiệp quả nặng nề, ngu si, dốt nát rồi, mà còn gieo thêm nhiều ác khẩu (phỉ báng Phật pháp), thì thử hỏi tội sẽ nặng thêm như thế nào, kiếp sau sẽ đi về cõi nào ? Ai sẽ dung chứa mình đây ? Hỏi là đã trả lời rồi vậy !

Cho nên, Phật chỉ biết lắc đầu nói rằng :

TA ĐÃ SIÊU TAM GIỚI

CÒN BỊ CHÚNG TĂNG RÀY!

(Nghĩa là: - Ngài đã tu hành trải qua vô thủy A tăng kỳ kiếp số, ví như cát trên sa mạc vậy. Mới chứng đắc được đầy đủ 10 hiệu. Thành bậc chánh giác, Toàn giác, làm Thiên, Nhân sư (Thầy của trời, người). Ngài đã giải thoát ra khỏi Tam Giới (là DỤC GIỚI, SẮC GIỚI và VÔ SẮC GIỚI).

DỤC GIỚI : là nơi chúng sanh còn nhiễm ngũ dục lạc (sắc, thọ, tưởng, hành, thức hoặc là tài, sắc, danh, thực, thù). Chưa ly dục được, còn tạp phiền não, còn nhiều sắc tướng và các uẩn sai biệt, những tướng không có trong sạch và các thứ “tạp tướng”.

Dục giới cũng gọi là chỗ : “**Ngũ thú tạp cư**”.

Ngũ thú là : - Trời, Người, Súc sanh, Ngạ quỷ, Địa ngục, ở chung lẫn lộn.

SẮC GIỚI: chúng sanh ở cõi này đã lìa được sự nhiễm ngũ dục lạc, chỉ còn tạp phiền não và các uẩn sai biệt, những sắc tướng của thân và cảnh trong sạch và thanh tịnh, không còn tạp tướng.

VÔ SẮC GIỚI : Chúng sanh ở cõi này đã ly dục và sắc, tuyệt tướng thân và cảnh, chỉ có “tinh thần giới”, còn tạp phiền não và các uẩn sai biệt. Vô sắc tuy thuộc về “không nghiệp”, không có “sắc uẩn” mà chỉ có bốn ấm “thọ, tưởng, hành, thức” mà thôi. Vô Sắc có tướng “khô thọ”, tướng “sân nhuê” bất tương ưng, tướng ít “tùy phiền não” tương ưng.

Cõi Dục giới ở phương dưới, cõi Sắc giới ở phương trên, còn cõi Vô Sắc thì không phương xứ.

Đức Phật đã siêu xuất ra khỏi Tam giới rồi, mà còn bị phàm Tăng tục tử, ngu si, dốt nát. Vô phước, vô trí, vô đức, nghiệp ác đầy đây, ba cửa Địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh đang mở cửa sẵn chờ, mà còn dám mở miệng ra nói lên lời chê bai, chỉ trích, phỉ báng PHẬT ư! Nam mô A-Di-Đà Phật.